

"Κυβερνητικές πράξεις" και αρχή νομιμότητας της διοικητικής δράσης: Η εξέλιξη της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Κατά το άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 "Δεν υπόκεινται σε αίτηση ακυρώσεως οι κυβερνητικές πράξεις και διαταγές, που ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας". Η διάταξη αυτή αποτελεί ουσιαστικά επανάληψη των αντίστοιχων παλαιότερων διατάξεων των νομοθετικών κειμένων που αφορούν την οργάνωση και λειτουργία του ΣτΕ. Περιλήφθηκε δε η πρόβλεψη αυτή ήδη στον ιδρυτικό νόμο του Δικαστηρίου (άρθρο 46 ν. 3713/1928). Η νομοθετική αυτή επιλογή δεν αποτελούσε, ασφαλώς, καινοτομία για την επιστήμη του διοικητικού δικαίου. Υιοθετήθηκε, απλά, η αντίστοιχη θεωρία του γαλλικού δικαίου για τις κυβερνητικές πράξεις (*actes de gouvernement*), οι οποίες εκφεύγουν του ακυρωτικού δικαστικού ελέγχου (από την εκτεταμένη γαλλική βιβλιογραφία πρβλ. ενδεικτικά *R. Eisenberg, Les actes de gouvernement en droit Français, Paris 1957, P. Duez, Les actes de gouvernement, Paris 1935*).

Από τον ανωτέρω νομοθετικό ορισμό της έννοιας των "κυβερνητικών πράξεων και διαταγών", που περιλαμβάνεται στο άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 μπορούν να συναχθούν δύο, κατ' αρχήν, συμπεράσματα: Πρώτον, οι πράξεις αυτές είναι, κατά τα λοιπά, διοικητικές πράξεις, δηλαδή εκτελεστές πράξεις της Διοικήσεως, οι οποίες θα υπόκεινταν άλλως στον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο. Είναι προφανές ότι εάν οι πράξεις αυτές δεν ήταν "διοικητικές", τότε δεν θα είχε νόημα η ύπαρξη της ανωτέρω νομοθετικής προβλέψεως. Δεύτερον, οι εν λόγω "πράξεις" και "διαταγές" "ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας". Εισάγεται, έτσι, ένα *λειτουργικό κριτήριο*, με βάση το οποίο κρίνεται η ιδιαίτερη φύση της "κυβερνητικής πράξης". Το ζήτημα που απομένει, βέβαια, να διευκρινισθεί εν προκειμένω είναι ποιές πράξεις διοικητικών οργάνων ανάγονται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας.

Σύμφωνα με πάγια νομολογία του ανωτάτου διοικητικού δικαστηρίου, ο χαρακτηρισμός μιας πράξεως ως "κυβερνητικής" ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του ΣτΕ (βλ. ΣτΕ 105/1981). Αντίθετα, έχει κριθεί ότι "δεν είναι έργον του νομοθέτου να χαρακτηρίζει κατ' οικείαν κρίσιν ωρισμένας κατηγορίας πράξεων ως Κυβερνητικές και να εξαιρεί ούτω αυτάς από τον έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας" (ΣτΕ 1947/1960. Πρβλ. επίσης ΣτΕ 2438/1966, 2528/1974 Ολ.). Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου υπαινίσσεται έναν πολύ συγκεκριμένο έλεγχο της συνταγματικότητας των νομοθετικών διατάξεων που προβαίνουν στον χαρακτηρισμό μιας πράξεως ως "κυβερνητικής". Η σχετική νομοθετική ρύθμιση δεν είναι, βέβαια, αφεαυτής αντισυνταγματική, παρά μόνον στην περίπτωση που η επίμαχη διοικητική πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως "κυβερνητική". Το ΣτΕ έχει κρίνει κατ' επανάληψη ως αντισυνταγματικές παρόμοιες νομοθετικές διατάξεις (πρβλ. ενδεικτικά ΣτΕ 97/1937, 455/1943, 1278/1949, 2438/1966 κ.ά.).

Το κριτήριο με βάση το οποίο είναι δυνατόν να χαρακτηριστεί μια εκτελεστή διοικητική πράξη ως "κυβερνητική" και, συνακόλουθα, να εξαιρεθεί αυτή από τον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο δεν μπορεί παρά να ανάγεται στο Σύνταγμα. Κρίσιμο δε πεδίο εν προκειμένω είναι, πρωτίστως, η αρχή της διάκρισης των εξουσιών και η ευρύτερη λογική που τη διαπνέει. Με βάση την τελευταία αυτή αρχή, η οποία οριοθετεί το εύρος αρμοδιότητας των κρατικών λειτουργιών, είναι δυνατόν να ευρεθούν ερμηνευτικά ερείσματα που διευκολύνουν την κρίση περί του

χαρακτήρα μιας διοικητικής πράξεως (για τις θεωρίες που έχουν προταθεί σχετικά βλ. ιδίως Σπ. Βλαχόπουλου, Οι πράξεις κυβερνήσεως υπό το πρίσμα της νεώτερης νομολογίας του Σ.τ.Ε., ΕλλΔικ 1996, σ. 1478 επ., Γ. Τράντα, Οι κυβερνητικές πράξεις στο μεταίχμιο της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος και του ελέγχου της διακριτικής ευχέρειας της διοικήσεως, 1997, σ. 27 επ. Ειδικά για τη "θεωρία του λειτουργικού δικασμού των οργάνων" βλ. Δ. Κοντόγιωργα-Θεοχαροπούλου, Το κριτήριο του "λειτουργικού δικασμού των οργάνων" (dédoublement fonctionnel) του διεθνούς δικαίου, ως κριτήριο του φαινομένου της δικαστικής ασυλίας των "κυβερνητικών πράξεων" στο εσωτερικό δημόσιο δίκαιο, Διδικ 1990, σ. 257 επ.).

Είναι προφανές ότι ο χαρακτήρας μιας διοικητικής πράξης ως "κυβερνητικής" είναι δυσδιάκριτος, αφού στη σχετική αξιολόγηση πρέπει να ληφθούν υπόψη συνταγματικές αρχές και κανόνες, που οδηγούν συχνά σε διαφορετικές κρίσεις, όπως είναι οι αρχές της νομιμότητας της διοικητικής δράσης, της διάκρισης των εξουσιών, του κράτους δικαίου, της κατοχύρωσης της αιτήσεως ακυρώσεως, καθώς και το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας.

Το ΣτΕ έχει κρίνει ότι στην κατηγορία των "κυβερνητικών πράξεων" ανήκουν, ιδίως, εκείνες που αναφέρονται στις σχέσεις ανάμεσα στα κρατικά όργανα, όπως είναι λ.χ. το διάταγμα διάλυσης της Βουλής και προκήρυξης εκλογών (ΣτΕ 250/1930, 1596/1951, 1789/1951 318/1956, 1810/1961, 484/1978, 1299/1986, καθώς και η σχολιαζόμενη υπ' αριθμ. 1398/2000), προκήρυξης δημοψηφίσματος (ΣτΕ 2468/1968), αποδοχής παραιτήσεως υπουργού ή της Κυβέρνησης και η εντολή σχηματισμού της Κυβέρνησης (ΣτΕ 1467/1967, 1631/1975), η άσκηση νομοθετικής πρωτοβουλίας εκ μέρους των οργάνων της εκτελεστικής εξουσίας (ΣτΕ 102/1930, 347/1937). Έχει κριθεί, ακόμη, ότι στην ίδια κατηγορία των "κυβερνητικών πράξεων" ανήκουν και οι πράξεις που αφορούν τις διεθνείς σχέσεις της χώρας (λ.χ. ΣτΕ 2389/1953, 1317/1972), όπως για παράδειγμα είναι η σύναψη και εκτέλεση διεθνών συνθηκών (ΣτΕ 210/1933, 873/1934, 678/1939, 3235/1969) και γενικότερα εκείνες που άπτονται της ρυθμίσεως των διεθνών σχέσεων της χώρας και της διπλωματικής προστασίας ελλήνων υπηκόων στο εξωτερικό (ΣτΕ 796/1931). Ως "κυβερνητικές πράξεις" θεωρήθηκαν ακόμη ορισμένες που αφορούν την εσωτερικής και εξωτερικής ασφάλεια του κράτους, όπως είναι η κήρυξη πολέμου και επιστράτευσης (ΣτΕ 164/1940). Η απονομή, ακόμη, χάρης ή η απόρριψη σχετικού αιτήματος κρίθηκε ότι αποτελούν "κυβερνητικές πράξεις" (ΣτΕ 23-25/1945, 2161-2163/1946, με το σκεπτικό ότι οι ανωτέρω πράξεις υπαγορεύονται "υπό ελατηρίων γενικωτέρας κρατικής σκοπιμότητας". Βλ. σχετικά Κ. Γεωργόπουλου, Το προσβλητό των πράξεων απονομής ή μη χάριτος ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ΕΕΑΝ 1945, σ. 167 επ.).

Δεν χωρεί, ασφαλώς, αμφιβολία ότι ο χαρακτηρισμός μιας εκτελεστής διοικητικής πράξεως ως "κυβερνητικής" περιορίζει το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας, όπως αυτό κατοχυρώνεται στις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 Συντ. και 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ, θίγοντας, μάλιστα, τον πυρήνα του. Παράλληλα, ο εν λόγω χαρακτηρισμός δοκιμάζει τα κανονιστικά όρια συνταγματικών αρχών, όπως είναι η κατοχύρωση της αιτήσεως ακυρώσεως (άρθρο 95 παρ. 1 Συντ.), η αρχή της νομιμότητας της διοικητικής δράσεως και, σε απώτερη αλλά ορατή αναγωγή, η αρχή του κράτους δικαίου. Για το λόγο αυτό, η θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" πρέπει να εφαρμόζεται κατά τρόπο φειδωλό και περιορισμένο.

Το Σύνταγμα, άλλοτε κατά τρόπο ρητό (άρθρα 90 παρ. 6 και 91 παρ. 4) και άλλοτε υπαινικτικά εξαιρεί ορισμένες διοικητικές πράξεις από τον ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο. Η πρόβλεψη αυτή, ωστόσο συνιστά όλως εξαιρετική περίπτωση και πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται στενά. Σε περίπτωση δε αμφιβολίας (in dubio) πρέπει να γίνεται δεκτό ότι η πράξη δεν είναι "κυβερνητική". Ιδιαίτερη σημασία έχει εν προκειμένω η ερμηνεία των συνταγματικών εκείνων κανόνων που δεν εξαιρούν ρητά ορισμένες πράξεις του ελέγχου αυτού αλλά τον υπαινίσσονται.

Οι περιπτώσεις αυτές είναι κυρίως εκείνες που το Σύνταγμα παρέχει σε όργανο της εκτελεστικής εξουσίας αρμοδιότητα που είναι απόλυτα συνυφασμένη με πολιτικά (κυβερνητικά) κριτήρια, με βάση τα οποία το όργανο αυτό εκδίδει την πράξη. Σε απώτερη αναγωγή, ο αποκλεισμός του δικαστικού αυτού ελέγχου αποσκοπεί στη διασφάλιση ορισμένων συνταγματικών αγαθών (όπως είναι λ.χ. η ασφάλεια και ακεραιότητα της χώρας, η ομαλή λειτουργία του πολιτικού συστήματος, η ανάπτυξη σχέσεων ειρήνης και συνεργασίας με τρίτες χώρες και άλλα υποκείμενα του διεθνούς δικαίου κ.ο.κ.).

Σε πολλές περιπτώσεις, εξάλλου, η προσφυγή στη θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" προκειμένου η απορριφθεί ως απαράδεκτη μια αίτηση ακυρώσεως είναι περιττή. Τούτο συμβαίνει γιατί με τη συνεπή εφαρμογή των όρων του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως, όπως είναι ιδίως η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος και η φύση της προσβαλλόμενης πράξης ως εκτελεστής διοικητικής, είναι δυνατός ο περιορισμός της ανάγκης επίκλησης της ανωτέρω θεωρίας.

Δεν πρέπει, εξάλλου, να παραβλέπεται ότι η θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" ενέχει σημαντικούς κινδύνους για τη λειτουργία του δικαιώματος δικαστικής προστασίας. Είναι δυνατόν να αποτελέσει, έτσι, όχημα για την παραβίαση δημοκρατικών και δικαιοκρατικών θεσμών. Υπό το πρόσχημα της θεωρίας αυτής, έτσι, έχουν παραβιασθεί ουσιαστικά δικαιώματα, ιδιαίτερα κατά την περίοδο δικτατορικών καθεστώτων. Επισημαίνουμε, παραδειγματικά, την ΣτΕ 2528/1974 με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως της Αμαλίας Φλέμιγκ κατά της αποφάσεως της Δικτατορίας για την απέλασή της. Το Δικαστήριο υιοθέτησε στην περίπτωση αυτή τη θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" κρίνοντας ότι, ενόψει της "αντικυβερνητικής δράσεως της αιτούσης και της διεθνούς αυτής φήμης, η λήψη κατ' αυτής κατασταλτικών μέτρων υπό της Ελληνικής Κυβερνήσεως θα δημιουργούσε προβλήματα στις διεθνείς σχέσεις της Χώρας". Χαρακτηριστική είναι από την άποψη αυτή και η ΣτΕ 448/1939 (Ολομ.), με την οποία κρίθηκε ότι αποτελεί κυβερνητική πράξη η διάλυση με διάταγμα των δημοτικών συμβουλίων και η αντικατάστασή τους από διοικούσες επιτροπές με βάση σχετικούς αναγκαστικούς νόμους. Κατά τη σχετική αιτιολογία της αποφάσεως, η πράξη αυτή "αποσκοπούσε εις ευρυτάτην και ριζικήν εφαρμογήν του υπό της Κυβερνήσεως διαγραφέντος και εφαρμοζομένου περί των οργανισμών της τοπικής αυτοδιοικήσεως συστήματος, προσέλαβε χαρακτήρα προεχόντως Κυβερνητικής πράξεως, αποκλειούσης την επί προσφυγή εις το Συμβούλιον της Επικρατείας ακύρωσιν". Κατά την ΣτΕ 1537/1951, εξάλλου, οι περιορισμοί που επιβλήθηκαν στην ελευθερία του τύπου και στην ελευθερία της ανταποκρίσεως με βάση διάταγμα το οποίο εκδόθηκε κατόπιν σχετικού Ψηφίσματος, αποτελούν κυβερνητικές πράξεις και, ως εκ τούτου, εκφεύγουν του ακυρωτικού ελέγχου του Δικαστηρίου.

Από τα τελευταία αυτά παραδείγματα αναδεικνύονται οι κίνδυνοι που ελλογχεύει η εν λόγω θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" για το κράτος δικαίου. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, που η επίκληση της θεωρίας αυτής από τη νομολογία του ανωτάτου διοικητικού δικαστηρίου θα μπορούσε να περιορισθεί στο ελάχιστο, ενόψει και των προαναφερόμενων όρων του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως, αλλά και του χαρακτήρα του ακυρωτικού ελέγχου, που είναι έλεγχος νομιμότητας και όχι σκοπιμότητας της πράξεως, γεγονός που περιορίζει τον έλεγχο αυτό στη διερεύνηση για την υπέρβαση των άκρων ορίων της διακριτικής ευχέρειας του εκδόντος την προσβαλλόμενη πράξη διοικητικού οργάνου. Προς την κατεύθυνση αυτή, τον περιορισμό δηλαδή των περιπτώσεων εφαρμογής της θεωρίας αυτής, κινείται η νομολογία του ΣτΕ την τελευταία εικοσαετία. Αναφέρονται χαρακτηριστικά οι αποφάσεις του Δικαστηρίου που αρνούνται το χαρακτηρισμό ως "κυβερνητικών πράξεων" της άρνησης της Κυβέρνησης να χορηγήσει τηλεοπτικό χρόνο στα πολιτικά κόμματα (ΣτΕ 1288/1992 Ολ.), της απαγόρευσης

πρόσβασης των ενδιαφερομένων στους ατομικούς φακέλους πολιτικών φρονημάτων (ΣτΕ 2139/1993 Ολ.), της απέλασης αλλοδαπού (ΣτΕ 2181/1987, 3149/1987).

Σε κάθε περίπτωση, οι "κυβερνητικές πράξεις" δεν βρίσκονται στο απυρόβλητο, γεγονός που θα τις τοποθετούσε εκτός και υπεράνω των περιορισμών που επιβάλλουν οι αρχές της νομιμότητας και του κράτους δικαίου. Οι πράξεις αυτές μπορούν να ελεγχθούν δικαστικά παρεμπιπτόντως, ιδιαίτερα στο πλαίσιο δίκης επί αγωγής αποζημιώσεως κατά του ελληνικού Δημοσίου (βλ. Σπ. Βλαχόπουλου, ό.π., σ. 1483, Λ. Θεοχαρόπουλου, Η αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη και η αστική ευθύνη του Κράτους, σ. 218 επ., Π. Παυλόπουλου, Η αστική ευθύνη του δημοσίου, τ. ΙΙ, σ. 120 επ., Επ. Σπηλιωτόπουλου, Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, τ. Ι, 1993, σ. 98). Δεν πρέπει, εξάλλου, να υποτιμώνται άλλες μορφές ελέγχου των πράξεων αυτών, όπως είναι ο πολιτικός και ιδιαίτερα ο κοινοβουλευτικός έλεγχος, που αρμόζει ίσως περισσότερο στη φύση των "κυβερνητικών πράξεων". [Γενικότερα για τη θεωρία των "κυβερνητικών πράξεων" βλ. εκτός των ανωτέρω αναφερομένων, Π. Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, 1992, αρ. 547, του ιδίου, Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο, 1934, αρ. 530 επ., Εμ. Δαρζέντα, Κράτος δικαίου και αίτηση ακυρώσεως, 1995, σ. 227 επ., Κ. Κούφα, Η λειτουργία του φαινομένου των πράξεων κυβερνήσεως στις διεθνείς σχέσεις, τ. Ι, 1983, σ. 101 επ., Ι. Σαρμά, Η συνταγματική και διοικητική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, 1994, σ. 194 επ., 372 επ., Μ. Στασινόπουλου, Δίκαιον των διοικητικών πράξεων, ανατ. 1982, σ. 34-38, 112, του ιδίου, Αστική ευθύνη του Κράτους, 1950, σ. 162 επ., του ιδίου, Δίκαιον των διοικητικών διαφορών, σ. 101 επ., Θ. Τσάτσου, Η αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, σ. 177 επ.].

ΒΟΥΛΗ

ΣτΕ 1938/2000, Τμ. Δ΄

[Διάταγμα προκήρυξης εκλογών]

Πρόεδρος: Μ. Βροντάκης, αντιπρόεδρος

Εισηγητής: Δ. Γρατσίας, πάρεδρος

Δικηγόρος: Π. Μιχαηλίδης

Κυβερνητικές πράξεις (άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989). Το προεδρικό διάταγμα που αφορά στη διάλυση της Βουλής, την προκήρυξη εκλογής βουλευτών και τη σύγκληση της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής ανάγεται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας και συνιστά, ως εκ τούτου, κυβερνητική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989. Δεν υπόκειται, επομένως, στον ακυρωτικό έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας. Απορρίπτεται η αίτηση ακυρώσεως.

2. Επειδή με την υπό κρίση αίτηση, η οποία εισάγεται ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως του Δ Τμήματος δυνάμει της από 3.4.2000 πράξεως του Προέδρου του Τμήματος, ζητείται η ακύρωση του Π.Δ. 97/2000, τιτλοφορουμένου "Διάλυση της Βουλής, προκήρυξη εκλογής βουλευτών και σύγκληση της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής" (Α 80/14.3.2000).

3. Επειδή το δικόγραφο της αιτήσεως υπογράφεται από δικηγόρο, ως πληρεξούσιο των αιτούντων. Κατά τη συζήτηση όμως της υποθέσεως στο ακροατήριο, τα πολιτικά κόμματα "ΚΙΝΗΣΗ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ - ΦΩΣ" και "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ" και ο Βασίλειος Πρωτοπαπάς (1ος, 3ος και 4ος εκ των αιτούντων) δεν παρέστησαν με πληρεξούσιο δικηγόρο ούτε εμφανίσθηκαν για να δηλώσουν ότι εγκρίνουν την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως, ενώ δεν έχει, εξ άλλου, προσκομισθεί συμβολαιογραφική πράξη παροχής πληρεξουσιότητας, από τους ανωτέρω αιτούντες, προς το δικηγόρο που υπογράφει το δικόγραφο. Εν όψει των ανωτέρω και των

οριζομένων στο άρθρο 27 του Π.Δ. 18/1989 "Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (Α 8), όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με το άρθρο 4 παράγραφος 2 του Ν. 2479/1997 (Α 67), η υπό κρίση αίτηση είναι, κατά το μέρος που αφορά στους ανωτέρω, 1ο, 3ο και 4ο των αιτούντων, απορριπτέα ως απαράδεκτη.

4. Επειδή το προσβαλλόμενο Διάταγμα, εκδοθέν βάσει του άρθρου 41 παράγραφοι 2 και 3 του Συντάγματος μετά από πρόταση της Κυβερνήσεως και προσυπογραφόμενο από τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, αφορά στη διάλυση της Βουλής, την προκήρυξη εκλογής βουλευτών και τη σύγκληση της Ζ Αναθεωρητικής Βουλής, δηλαδή στη συγκρότηση και λειτουργία του νομοθετικού σώματος, ανάγεται στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας και συνιστά, ως εκ τούτου, κυβερνητική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 45 παράγραφος 5 του Π.Δ. 18/1989. Η τελευταία αυτή διάταξη, η οποία έχει επανειλημμένως εφαρμοσθεί από το Δικαστήριο, δεν αντιβαίνει, όπως άλλωστε έχει ήδη κριθεί (βλ. ΣτΕ 484/1978), στο Σύνταγμα και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι αβάσιμα. Επομένως, το προσβαλλόμενο Διάταγμα δεν υπόκειται, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη του Π.Δ. 18/1989, στον ακυρωτικό έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας (βλ. ΣτΕ 1116/1997, 486/1997, 1199/1986 Ολομελείας, 484/1978, 1601/1975, 1810/1961) και η υπό κρίση αίτηση πρέπει, για το λόγο αυτό, να απορριφθεί ως απαράδεκτη και κατά το μέρος που αφορά στο νομιμοποιηθέντα εκ των αιτούντων.

*** Το Civilitas.GR και ο «ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ» προτίθενται να απομακρύνουν το κείμενο αυτό από την Ιστοσελίδα τους, εάν η αναδημοσίευσή του προσβάλλει κεκτημένα πνευματικά ή εμπορικά δικαιώματα (info@civilitas.gr)**